

PUSKÁS DÁNIEL

Kinek husát nyomja?

Keresem, keresem
szép ezüstbordámat,
szép ezüstbordámat,
az másik életem.

Bétölté, bétölté
szép ezüstbordámnak
helyét vérem, husom,
az sötét üresség.

Nem lelem, nem lelem
szép ezüstbordámat:
bélegabalyodék
kies nagyvilágba.

Holdsarló alakja
szép ezüstbordámnak,
kinek husát nyomja,
kinek vérét ontja?

Ugyan hol lelem meg
szép ezüstbordámat,
szép ezüstbordámat,
az másik életem?

Kimaradok egy dobásból

Kimaradok egy dobásból.
(Egyszer neked, egyszer nekem...)
Anyum most dob éppen:
hatost dobott, s lépeget a lila bábuval,

minden lépést számolva s odakocintva
a táblához.

Mint akit kiszakítottak az örök körforgásból
néhány évtizedre,
úgy néztem, hogy dob
nővérem, majd nővérem után apum.
Néztem, ahogy lépegetnek vagy tolják a bábút.
Láttam, a szomszédban is ég még a villany,
ők is valamiféle társast játszottak,
meg a másik sarkon lakó család,
akiknek csak anyumék tudják a nevét.

Ők is ugyanakkor dobták a kockát,
ugyanakkor lépegettek tolvá vagy kocogtatva,
s aki kimaradt a dobásból,
az nézte ezt az egészet.

Mint a kirakós darabja,
melyről senki se tudja, hova passzol,
hisz olyan sok van még belőle
(van vagy néhány milliárd),
s még a fele sincs kész az egésznek.
Csak rakosgatják,
hol ide, hol oda,
de nem passzol sehova,
s a sok nyomdosástól itt-ott már le is jött
a sarkán a papír.

Aztán oldalba bökö valaki,
hogy én jövök megint.
Megrázom kezemben a kockát,
s zümmögve repül ki, mint a cserebogár.
Arrébb tolom a bábút.
Aztán anyum dob,
s a lila bábuval kocogtatva számolja a hatot.